

warjo sanud, wotsid nemmad puhkada. Agga niüd tousis riid nende seas, kelle ommaks se hobbone pididi jama. Üks ütles: „minna tabhan sedda ennesele pidid „dada.“ Teine hüdis: „mis sinnul „temmaga tegaemisi? eks minnul olle ka „õsa temmast?“ — „Pea suud,“ wastas teine ja löi lääd rusikusse, „weel „tänna kui agga kaupaa saan, müüm ma „tedda ärra.“ — „Ei foggoni“, ütles teine, „eks se olle minno?“ — ja jonega hakkasid mehed teine teise karwo kinni, kiskusid ja pekisid teine teist urmsels ja werrisels. — Üks kolmas warras, kes kangelt metsa warjus sedda riido selgeste olli kuulnud ja näinud, tulli niüd taaja hiljokeste, ja wöttis äkkiste tedda warrastud hoost, astus selga, ja sõnis kui muul temmaga ärra. Nenda ollid mol-

mo llemadwargad, kes riido läksid, niüd temmast üma, ja hobbone kolmandama läes. — Se, kelle omma se hobbone olli, hakkas kōbbe omma takkaotsima, ja õineks leidis ta tedda pari päwa päwraist selle warga jures, kes tedda teiste laest olli ärrawōtnud. Et ta kül esiteks ennast wabbandas ja ütles, tedda olnud ollewad, siiski tal ei olnud ühhesuggust kōnnet. Tedda widi kohtusse, ja seal ta tunnistas keit üles. Need teised kaks warga said ka kinniwōdetud, iggaüks sai sedda möda omma nuhtlust, kui ta tō wāärt olli.

Kui kaks kurtia ja dāla inimest teine teisega többrust terwad, siis ei olle sest sōbbrustest ellades suurrt luggu piddada. Sōbbrus inimeste wahhel on üks kallis ja maggus assi, ja kes ühhe ustawa